

Vzkříšení Jairovy dcery

Základ kázání: Mk 5, 22-43

Čtení: Iz 55, 6-9

Milé sestry, milí bratři

I : Pohoršuje Vás tento příběh? Vždy když jsem ho četl, tak mě na něm několik věcí zaráželo, a nejvíc ten Ježíšův „provokativní klid.“

Ježíš zakotví, vyjde z lodi, a ještě na břehu k němu běží udýchaný a zpocený chlap. Byl to Jairos, představený synagogy, tedy někdo, kdo měl blízko k farizejům, saduceům, prostě k vlivným lidem tehdejšího náboženského prostředí. Někdo, komu by asi moc neprospělo, když by ho lidé viděli zrovna s Ježíšem. A on padne Ježíšovi k nohám a prosí, aby uzdravil jeho nemocnou dcerku. Tady asi šlo tak trochu o postavení ve společnosti. Děje se tu něco silného.

V první řadě na mě Jairos působí jako člověk, který musel přehodnotit svůj žebříček hodnot. Na jedné straně asi cítil odpovědnost za svěřený úřad v židovské komunitě, který by mu spíše radil se Ježíšovi vyhnout. Na straně druhé nejspíš už slyšel o tom, co Ježíš dělá – že vyhání z lidí zlé duchy, uzdravuje v sobotu, že mluví velmi pronikavým způsobem k zástupům... a tak ho napadlo, že by mohl uzdravit jeho nemocnou dcerku.

Čili je to takový konflikt priorit: buď si zachovám vážené místo, kariéru, pověst × nebo se dostanu přinejmenším do řeči, a dám přednost životu mé dcery, před svou kariérou. Jairos musel opustit své předsudky, v zájmu záchrany života.

Čas tlačí, Jairos naléhá, aby s ním Ježíš hned odešel. Ježíš na to kývne a spěchají za pacientkou. Jdou k Jairovu domu, obklopí je dav zvědavců, když se najednou Ježíš zastaví, a otáčí se. Tvrdí, že cítil, jak se ho někdo v davu dotkl, a trvá na tom, že musí vědět, kdo to byl. No, když byste byli v Jairově situaci, co byste si asi o

Ježíši pomysleli? „Sakra chlape, máme důležitější věci na práci, ta holčička má smrtelnou horečku, a ty musíš teď řešit, kdo ti šáhnul na plášť?“

I I: Řekli bychom, že se Ježíš zbytečně a dost nevhodně zdržuje. Nikdo to nechápe, je to naprosto nesmyslné. Každý lékař, který by něco podobného udělal, by brzy čelil žalobě ze zanedbání výkonu služby. Ježíš cítil, že z něj vyšla moc, a tak chce zjistit, co to bylo zač. Ta žena se ho chtěla jen dotknout a zmizet. Ale Ježíš ji chtěl najít, a trval na tom. Ježíš se totiž obrací ke konkrétnímu člověku, a přímo ho vybízí, aby se k němu přihlásil.

Hledal ji v davu, až se ta žena nakonec s bázní a chvěním přihlásila sama, a všechno pověděla. On takový krvotok, to je pikantní věc – znamená to, že ta žena byla kulticky nečistá. 12 let žila tak trochu mimo dění – a když se na veřejnosti dotkla rabína, tak se jí pochopitelně nechtělo zůstat, a ještě k tomu povídat přede všemi co se jí stalo. Její víra byla docela pověřčivá – myslela, že jí pouhý dotyk může uzdravit. Měla za to, že Ježíšovu moc lze ovládat. Ale Ježíš jí přiměl odhalit její totožnost, aby řekl: „Dcero, tvá víra tě zachránila. Odejdi v pokoji, uzdravena ze svého trápení.“ Jako by řekl – žádná magie dotyku, kdepak, ale pouze tvá víra ve mě jako v toho, kdo to dokáže, pouze taková víra uzdravuje.

I II: A co ten Jairos? On tam docela trpělivě čeká a mlčí, ačkoliv dovedu si představit, že uvnitř asi zuří. Čteme, že Ježíš ani nestačil domluvit s tou ženou, když přišli lidé z Jairova domu, a přinesli tu temnou zprávu, že holčička zemřela. A navíc ještě řekli: „Tak už mistra neobtěžuj.“ Očekával bych, že Jairos bude křičet něco jako – jakéhopak mistra? O potřebné mu vůbec nejde, vykecává se tady s nějakou špinavou ženskou, jako by měl dost času. Ale nic takového se nestalo, protože Ježíš se ihned k Jairovi otočil, a řekl: „Neboj se, jen věř!“

„Mé úmysly nejsou úmysly vaše a vaše cesty, nejsou cesty moje“

Boží smysl pro načasování se bude střetávat s tím naším. Jeho management bude málokdy fungovat podle našeho diáře. Když Ježíš pohlédne na Jaira se slovy „neboj se, jen věř“, dívá se v podstatě přes jeho rameno na nás všechny a říká: „Vzpomínáte si, jak jsem utišil bouři a ukázal vám, že moje milost a láska jsou s vámi i když prožíváte bouře, ačkoliv si o tom možná myslíte něco jiného? Teď vám tedy říkám, že moje milost a láska jsou v souladu s tím, co vám připadá jako nesvědomitě zdržování.“ Nechce tím říct „nebudu spěchat, i když vás miluji“, ale „nebudu spěchat, protože vás miluji. Víím, co dělám. A když se mi budete snažit vnutit svoje chápání rozvrhu a načasování, těžko pochopíte, že vás miluji.“

Ježíš se nenechá popohánět. Výsledkem je, že se často cítíme přesně jako Jairos. Jsme netrpěliví, protože Ježíš nepochopitelně zdržuje, pořád jako by byl daleko. Jenže právě díky zpoždění dostali Jairos a zmiňovaná žena daleko víc, než o co žádali. Mějte na paměti, že když přijdete za Ježíšem s prosbou o pomoc, dáte mu ve výsledku mnohem víc, a také od něj dostanete mnohem víc, než o co jste původně žádali.

VI: Nakonec přijdou k Jairovu domu, kde pro mrtvou dívku všichni truchlí. Když Ježíš prohlásí, že dívka jen spí, tak se mu vysmějí. Ježíš nato nedbá, přistupuje s třemi učedníky a rodiči mrtvé do jejího pokoje. Vezme jí za ruku a probudí ji. Všech se zmocní úžas a veliké zděšení. Jairos si k Ježíši přišel pro pomoc od nějaké horečky, a dostal daleko víc.

A tak podobně i my, když si jdeme k Ježíšovi pro pomoc, dostaneme ve výsledku daleko víc. A zahrnuje to i obtížné časy, kdy si budeme - podle nás - právem myslet, že se na nás Ježíš vykašlal. Že se někde loudá, nebo že na nás zapomněl. Jairos za Ježíšem přišel s tím, že ho bude muset oslovit a bude muset věřit, tak akorát aby přišel k němu domu, a dceři pomohl. Ale Ježíš od něho vyžadoval mnohem víc. Když přišli lidé s tou zprávou, že zemřela, Jairos určitě ztuhl zoufalstvím, a v tu chvíli se mu Ježíš

podívá do očí a říká - neboj se, jen věř! Jen věř! To byla o moc větší zkouška víry, než Jairos tušil. Pro Ježíše nepředstavuje vyléčení z horečky, či vzkříšení z mrtvých žádný rozdíl - on má moc i nad smrtí. Ocitne se tvář v tvář smrti, nejneúprosnějšímu nepříteli lidského rodu, a prostě nás vezme za ruku, a jemně nás z ní vyvede do života.

Velmi často se stává, že pokud Bůh zdánlivě nesvědomitě zdržuje svoji milost a dopouští se v našem životě nedbalosti, je tomu tak proto, že existují nějaké rozhodující informace, které nemáme k dispozici. Jednoduše neznáme všechno z Božího plánu. A občas je Pán Bůh jako doktor - musí v našem těle něco rozříznout, a pak cítíme bolest z dezinfekce, a třeba až po týdnů hojení se může lékař naší duše dát do práce...

Promyslete sami: pozdržuje právě teď Bůh něco ve vašem životě? Jste ochotni se toho vzdát? Jste vůči němu netrpěliví? Možná existuje nějaký rozhodující faktor, k němuž jednoduše nemáte přístup. Odpovědí je stejně jako v Jairově případě důvěřovat Kristu, že i když neběhá podle našich hodin, tak na nás nezapomněl, přijde a dá nám daleko víc, než jsme zprvu očekávali.

„Neboj se, jen věř!“

Amen